

Breekpunt

Van Elvin Post verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Groene vrijdag
Vals beeld
Het 17de
Geboren verliezers
Roomservice
Dame Blanche
Arizona Blues
De cursus

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Elvin Post

Breekpunt

Ambo|Anthos
Amsterdam

Dit is een roman. Personages, ondernemingen, instellingen en organisaties in deze roman zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur, of – als ze werkelijk bestaan – worden op een fictieve manier gebruikt. De auteur heeft niet de intentie hun werkelijke gedrag te beschrijven.

ISBN 978 90 263 5805 0

© 2022 Elvin Post

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Monique Boot

Foto auteur © Jan de Groen

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Frank, Remco en Gijs

Hey baby

There ain't no easy way out

Tom Petty, 'I Won't Back Down'

I

Amy

Vrijdag 11:15 uur

Ze had naar de radio gekeken. Een fractie van een seconde – meer niet – maar het was voldoende geweest. Ze wilde het geluid harder zetten omdat ze het intro van ‘Mr. Brightside’ hoorde, een liedje dat ze leuk vond, en toen ze weer opkeek, was het te laat. De auto – een Nissan Qashqai – was met volle snelheid vanaf de andere weghelft op haar afgekomen. Ze had te weinig tijd gehad om te zien dat de dronken bestuurder in slaap was gevallen – dit was iets wat de ambulancemedewerker haar een uur later vertelde. Waar ze wel genoeg tijd voor had, was om te denken: o, god, dit is het. Ik ga dood.

Ze was er nog.

Omdat ze op het allerlaatste moment in een reflex het stuur had omgegooid, had de Nissan haar wel geraakt, maar niet frontaal. De klap was hard, maar mede dankzij haar airbag en het feit dat er een weiland langs de kant van de weg was in plaats van een huis of betonnen muur, was ze er levend afgekomen. Haar Volvo had het ook overleefd, al had die een stuk langer bij de garage moeten doorbrengen dan zij in het ziekenhuis. Na een aantal routine-onderzoekjes werd haar te verstaan gegeven dat ze heel veel geluk had gehad en dankbaar mocht zijn voor haar goede reflexen.

‘Het klinkt waarschijnlijk gestoord,’ zei ze tegen dr. Forster, de

psycholoog die ze sinds een paar maanden bezocht, ‘maar het was alsof ik nadat ik het stuur had omgegooid in een soort verhoogd bewustzijn terecht kwam en de tijd heel langzaam ging. Ik was me heel scherp bewust van allerlei details in mijn omgeving. Het weiland dat op me afkwam. Een herdershond met een stok in zijn bek rechts van de weg...’

Het was een week later. Afgezien van een ietwat stijve rug had ze nergens meer last van. Dr. Forster schudde zijn hoofd en zei dat er helemaal niets raar was aan haar reactie. Hij had het vaker gehoord, mensen die zich extreem stressvolle momenten tot in de kleinste details konden herinneren. ‘Onze overlevingsinstincten nemen het over als we onder hoge druk razendsnel moeten reageren. Wees jezelf dankbaar dat je zo scherp was. Anders had je hier nu niet gezeten.’

‘Nee,’ zei Amy. ‘Misschien niet.’ Ze aarzelde. ‘Hoe dan ook. Ik heb er inmiddels een week over kunnen nadenken en, nou ja, eergisteren dacht ik ineens: wat als het allemaal geen toeval was?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou... misschien klinkt dit gek, maar wat als dat ongeluk een soort wake-upcall van het universum is geweest? Een teken dat het niet de goede kant op gaat en ik mijn leven meer in eigen hand moet nemen?’

Dr. Forster fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wat zou je meer in eigen hand willen nemen?’

‘Misschien moet ik het anders formuleren,’ zei Amy. ‘Weet je nog dat ik vorige week zei dat ik steeds vaker moe ben en het gevoel heb dat ik iets mis?’

Dr. Forster knikte. ‘Ja, dat weet ik nog. Toen ik vroeg wat je precies miste, vond je het moeilijk dat te benoemen.’

Amy sloot haar ogen, opende ze weer en staaarde naar het schilderij met de kudde olifanten dat achter dr. Forster aan de muur hing. ‘Als ik mijn cliënten tijdens een coachingssessie aanspoor om vanuit hun hart te spreken, dan moet ik het zelf ook doen als ik hier zit, toch?’

‘Het is altijd goed om vanuit je hart te spreken. Maar soms is het moeilijk bij je diepste gevoel te komen. Daarvoor hoef je je niet te schamen.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat doe ik ook niet, me schamen. Ik denk dat ik heel goed weet wat ik heb gemist. Of beter: wíé. Steven. Ik heb de laatste maanden nauwelijks contact met hem gehad, echt contact, bedoel ik. Hij... Ik weet dat hij alles op alles wilde zetten om op tijd fit te zijn voor Queens en Wimbledon, en dat is gelukt, maar... nou ja, voor het eerst in jaren merkte ik dat ik het moeilijk vond, al die focus op het tennis en nauwelijks tijd voor een goed gesprek.’

‘Heb je er met hem over gesproken?’

‘Nee. Ook dat zit me dwars. Aan mezelf, bedoel ik. Dat ik er maar mee blijf rondlopen. Straks groeien we uit elkaar en is het mijn schuld.’

‘Ben je nu niet te negatief? Twee weken geleden zei je dat Steven je “rots in de branding” is en dat je nog iedere dag dankbaar bent dat je bent getrouwd met zo’n lief en betrouwbaar iemand. Je zei ook dat jullie elkaar altijd perfect hebben aangevuld.’

‘Dat klopt,’ zei ze. ‘Maar waarom voel ik me dan alsof ik... weet ik veel, nergens invloed op heb?’

‘Misschien valt dat allemaal wel mee. Heb je invloed op je cliënten?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Zijn ze blij met je?’

‘Ja...’

‘Dus?’

‘Dus wat?’

Dr. Forster glimlachte. ‘Luister, Amy. Ik ken je nog niet zo lang, maar lang genoeg om een redelijk beeld te hebben van je persoonlijkheid. Je hebt me verteld dat je jaren geleden gestopt bent met werken bij dat IT-bedrijf omdat het niet meer bij je paste, en toen je eigen coachingspraktijk hebt opgezet. Daar is moed en doorzettingsvermogen voor nodig. Je bent hiernaartoe gekomen omdat je

je niet helemaal lekker voelt. Ook dat is een teken dat je goed voor jezelf zorgt. Geloof me: de meeste mensen zoeken geen hulp als ze even niet lekker in hun vel zitten, maar modderen eindeloos door of verliezen zich in allerlei vormen van afleiding.’

‘Maar wat is het volgens jou dan? Waarom voel ik me zoals ik me voel?’

‘Ik denk dat je het de afgelopen weken zelf al hebt benoemd. Steven was lang aan het revalideren. Ik heb in de loop der jaren meerdere topsporters begeleid en ik weet uit ervaring dat ze niet op hun vrolijkst zijn wanneer ze er langdurig uit liggen. Steven is vijfendertig. Het kan niet anders of hij heeft zich tijdens het revalideren beziggehouden met vragen als: wat als ik niet herstel? Is dit het einde van mijn carrière? Dat verklaart dat hij erg op zichzelf gericht is geweest en minder op jou en Tim. Jij voelt dat en hebt er, zoals je daarnet aangaf, niets van gezegd. Dat gaat ergens wringen. Daarnaast is er nog de situatie met je zoon op school. Hoe is het met hem? Is hij een beetje hersteld van dat incident in de toiletten?’

‘Ja, dat is hij. Althans: hij zegt van wel. De eerste paar dagen erna sprak hij nauwelijks, maar toen hij gistermiddag uit school kwam, leek hij zich een stuk beter te voelen.’

‘Heb je nog met iemand van de schoolleiding gesproken?’

‘Nee. Zoals ik vorige week al zei: dat wil Tim niet. Hij is bang dat het dan alleen maar erger wordt. Maar goed, misschien zijn die etters eindelijk tot inkeer gekomen en laten ze hem met rust.’

‘Dat is fijn om te horen. Hoe dan ook: je hebt al met al nogal wat op je bordje. Misschien moet je wat liever zijn voor jezelf en gewoon accepteren dat je zo nu en dan moe bent. Het zou eerder verontrustend zijn als dat onder deze omstandigheden níét het geval was.’

‘Ja, waarschijnlijk heb je daar wel gelijk in.’

‘En nog even over dat ongeluk. Natuurlijk kun je er een soort wake-upcall in zien. Maar je zou het ook gewoon botte pech kunnen noemen dat je precies op hetzelfde tijdstip die weg op reed als die stomdronken kerel.’

‘Ja, dat is waar.’

Dr. Forster spreidde zijn armen. ‘Probeer het eens positief te bekijken: je hebt een nare botsing gehad met iemand die nooit achter het stuur had mogen zitten, maar je leeft nog. Sterker nog: dankzij je adequate reactie en je airbag heb je zelfs geen schrammetje. Je auto is niet total loss. Je man en zoon zaten niet in de auto toen het gebeurde...’ Hij glimlachte. ‘Je zou dit alles ook als een geschenk kunnen beschouwen. Wat je volgens mij te doen staat is vrij eenvoudig. Krop je gevoelens niet langer op. Ga vanavond of morgen met Steven zitten en benoem wat je dwarszit. Ik denk dat je je daarna een stuk beter voelt.’

‘Dat zal ik doen. Maar niet vanavond en ook niet dit weekend. Maandag speelt hij zijn eerste partij op Wimbledon. Hij heeft de hele week heel hard getraind met Roy en ik wil hem niet uit zijn concentratie halen. Mijn ongeluk heeft al voor genoeg onrust gezorgd.’

‘Amy, als het je dusdanig dwarszit dat—’

‘Ik me er ongelukkig bij voel, dan moet ik het aankaarten. Ja, ja, ik heb je gehoord en ik ben het met je eens. Maar ik doe het na het toernooi. Waarschijnlijk heb je gelijk en helpt het feit dat Tim zo wordt gepest op school ook niet. Het is gewoon veel allemaal, en Steven is sinds hij weer fit is in een prima stemming. Hij heeft er echt zin in. En ik ook. Om zijn wedstrijden te kijken, bedoel ik. Je weet hoeveel ik van tennis hou en Wimbledon blijft het mooiste toernooi van allemaal.’

‘Dat vind ik ook,’ zei dr. Forster. ‘En prima, als je denkt dat het nog even kan wachten, dan doe je het zo. Wil je nog thee?’

‘Graag.’

Terwijl dr. Forster met haar mok naar het keukentje liep en de waterkoker aanzette, dwaalde Amy’s blik weer af naar het schilderij met de olifanten. Het waren prachtige dieren. Een paar jaar geleden had ze een documentaire gezien over een kudde die om de zoveel tijd een bepaalde route aflegde door de woestijn en onderweg altijd stopte om te rouwen op een plek waar ooit een van

hen was overleden. Het had haar diep ontroerd.

‘Ken je *In Treatment?*’ zei dr. Forster, terwijl hij haar even later een kop verse kruidenthee aanreikte.

Amy knikte. ‘Die tv-serie? Ja, briljant. In zijn sessies met cliënten is die psycholoog vol zelfvertrouwen, maar zelf bezoekt hij ook een psychologe en zijn gezinsleven is één grote bende.’

‘Precies,’ zei dr. Forster. ‘Kortom: het is een stuk makkelijker om naar de problemen van anderen te luisteren en ze vervolgens advies te geven dan om om te gaan met je eigen sores. Geloof me: dat geldt voor iedereen. Ook voor mij.’

Ze praatten een tijdje over hoe makkelijk het was om je eigen problemen te vergeten als je de hele dag bezig was met de problemen van anderen. Amy voelde hoe ze langzaam ontspande, zoals meestal gebeurde tijdens hun wekelijkse sessie. Uiteindelijk keek dr. Forster op zijn horloge, zei dat het bijna tijd was en vroeg of er nog iets was wat ze wilde bespreken.

‘Niet echt,’ zei Amy. En toen: ‘Of wacht... jawel, ik... ik weet dat alles wat je zojuist hebt gezegd waar is. Maar toch blijf ik een vreemd gevoel houden. Alsof ik ergens bang voor ben, zonder dat ik precies kan benoemen wat het is...’

‘Wat zeg je tegen je eigen cliënten wanneer ze dit tegen je zeggen?’

‘Ik zeg niets tegen ze. Ik stel ze een vraag: “Wat is het ergste dat er zou kunnen gebeuren?”’

Dr. Forster knikte. ‘Dat is precies mijn advies. Luister, dit soort gedachten hebben we allemaal weleens, en die vraag beantwoorden helpt echt. Niet alleen voor je cliënten, maar ook voor jezelf. Bedenk wat je het allerergst zou vinden, *accepteer het* en ga verder met je leven. Wees dapper, maar leg de lat niet te hoog. Geef jezelf zo nu en dan een cadeautje. Neem een kop koffie op een terras. Ga lunchen met een vriendin. Het zijn vaak eenvoudige dingen die voor wat lucht zorgen.’

‘Ik zal eraan denken. Maar ook dat wordt iets voor over twee weken.’

‘Vanwege Wimbledon?’

‘Ja. Of wacht even: nee, dat is niet waar. Zondag komt Lynn eten – mijn beste vriendin. Misschien nodig ik haar wel uit om maandag Stevens eerste partij te komen kijken.’

‘Je gaat niet “live” kijken?’

‘Nee. Na de geboorte van Tim hebben we besloten dat ik alleen kom als hij ergens in de finale staat.’

‘Ik snap het. En kijken met je beste vriendin lijkt me een heel goed idee.’ Hij glimlachte. ‘Zelf kijk ik tennis meestal alleen. Ik heb nooit kunnen mediteren, ik heb er de kalmte niet voor, maar van dat balletje dat van de ene kant naar de andere kant van het net gaat, word ik helemaal rustig.’

Amy schoot in de lach, voor het eerst deze sessie. ‘Het is anders als je man meedoet.’

‘Dat geloof ik graag.’

‘Maar je hebt gelijk. Tennis kijken met Lynn is een goed idee. Ik zal er vast van opknappen.’

‘Dat denk ik ook,’ zei dr. Forster.

Spike

Zondag 16:25 uur

Twee uur en tien minuten.

Zo lang had hij staan wachten toen het meisje eindelijk opstond en naar de scooter liep. Godallemachtig, het leek er zowaar op dat ze weggingen.

Maar wacht even – nee. De jongen maakte geen aanstalten haar te volgen. In plaats daarvan bleef hij op de deken zitten en plukte aan het koordje van zijn zwembroek. Het meisje trok het zadel van de scooter omhoog en haalde iets tevoorschijn uit de ruimte eronder – een pakje sigaretten. Ze stak er een op, liep terug naar de deken en zei iets tegen de jongen waar hij om moest lachen.

Spike zakte onderuit achter het stuur van de auto. Hij tuurde via het open raampje naar het water achter de tortelduifjes en vroeg zich af of er een andere geschikte plek was. Ja, die was er, iets verder naar het noorden. Maar in nog eens een uur rijden had hij weinig trek.

Hij besloot te wachten. Het tweetal zou vast snel honger krijgen en naar huis gaan.

Het meisje zette de muziek harder en danste voor de jongen op de klanken van ‘Stayin’ Alive’, een brandende sigaret tussen haar lippen geklemd. *Ah, ha, ha, ha, stayin’ alive, stayin’ alive...*

Spike grijsde en dacht aan eerder die middag.

Alsjeblieft, laat me leven. Ik zal niemand vertellen wat jullie van plan zijn. Ik zweer het...

Jezus, wat een gedoe, en alleen maar omdat hij naar Clinton had geluisterd en er – tegen beter weten in – mee had ingestemd die eikel van een Lenny bij hun plan te betrekken. Regel één: volg altijd je instinct.

Nou ja, het probleem was inmiddels opgelost.

De jongen rekte zich uit. Zoende het meisje en keek slaperig in de richting van Spikes auto. Snel boog Spike zich voorover en deed alsof hij een bericht typte op zijn telefoon. Na een paar seconden keek hij weer op. De jongen had zich alweer omgedraaid en keek niet langer in zijn richting.

Niet dat het veel uitmaakte. Zelfs als de tortelduifjes het vreemd vonden dat hij hier in zijn eentje stond geparkeerd: niemand zou het lichaam vinden en er zou dus geen reden zijn hen later te ondervragen.

Een halfuur later was het tweetal eindelijk klaar met flikflooiën. Ze pakten hun spullen in en vertrokken op hun scooter. Spike wachtte een paar minuten voordat hij naar het water reed en de rubberboot opblies. Hij checkte nog eens of er niemand in de buurt was, tilde toen het lichaam uit de kofferbak en legde het in de boot, samen met de vuilniszakken, de bol touw en de keien die hij enkele uren eerder bij elkaar had gezocht.

Hij peddelde naar het midden van het meer, stopte in elke vuilniszak twee keien en bond die met het touw aan de armen en benen van het lijk.

Vervolgens kieperde hij het lichaam overboord, wachtte tot het was gezonken, en toen nog wat langer, om er zeker van te zijn dat het hele zootje niet op de een of andere manier weer omhoogkwam. Levend had die kerel de nare gewoonte gehad om steeds als je dacht dat hij eindelijk zijn bek hield nog iets te zeggen. Dingen zoals: ‘Ja, maar...’ En: ‘Ik vind echt dat we het op mijn manier moeten doen, want...’ En dan een of andere kutreden die nergens op sloeg.

Spike kon het bijna zien gebeuren: Lenny die weer bovenkwam,

ondanks al die kogelgaten in zijn lichaam zijn ogen opendeed, en zei: 'Ja, maar...'

Hij wachtte vijf minuten.

Tien.

Er gebeurde niets.

Op de weg terug naar Londen luisterde hij naar een radiozender met hitjes uit de jaren tachtig. Het deed hem denken aan zijn jeugd en vervolgens aan de tortelduifjes bij het meer. Hij zag de jongen weer voor zich, helemaal blij met zichzelf. Hij had zijn vriendinnetje op de scooter meegenomen naar dat klotemeer en dus was ze tevreden en mocht hij er vanavond op. Ooit, in een vorig leven, was hij ook op die manier aan zijn trekken gekomen. Heel veel moeite doen, picknicken, naar de film, noem maar op, om dan, doodmoe van alle inspanning, de beloning in ontvangst te mogen nemen. Maar op een gegeven moment was hij daarmee opgehouden. Die grietjes waren uiteindelijk allemaal hetzelfde: o ja, ze deden wel feministisch en onafhankelijk, maar op een zeker moment was picknicken of naar de film niet meer genoeg. Je was klaar voor een nummertje, maar ze trokken een pruillip en begonnen over verlovingsringen en andere ongein.

Nee, dan kon je maar beter vanaf het begin duidelijk zijn: graag of niet en geen gedoe over een gemeenschappelijke toekomst of andere ingewikkelde shit. Als je het zo benaderde, kwam je net zo goed aan je trekken, en sneller dan dat scooterjoch: je trok alleen de pittige types aan, meiden die gehard waren door het leven, en het kostte je helemaal niets.

Hij haalde een roestige Ford in en dacht aan de vrouw van de tennisser. Zij was ook een pittig type, voor zover hij dat van een afstandje had kunnen beoordelen.

Morgen zouden ze elkaar ontmoeten, al wist zij nog van niets.

Zou ze meewerken?

Natuurlijk.

Zodra mensen beseften dat hun leven op het spel stond, deden

ze precies wat je wilde. Er was geen reden om aan te nemen dat Amy Dudley een uitzondering op de regel zou zijn.

Clinton

Zondag 17:40 uur

‘Anders nog iets?’ zei de pezige grijsaard achter de balie van de ijzerwinkel. Hij staarde met zijn priemende blauwe ogen naar de twee rollen ducttape op de toonbank en nu wist Clinton het zeker: die kerel had hem door. Hij wist wat ze gingen doen. Kon het rúíken. Shit, iederéén wist het. De andere klanten in de zaak, de mensen die buiten voorbijliepen... een van hen had vast de politie al gebeld en het was slechts een kwestie van tijd voordat ze hier zouden binnenstormen.

De grijsaard keek hem fronsend aan. ‘Meneer?’

‘Eh, nee dank u. Dit is alles.’

De grijsaard stopte de ducttape in een papieren zak. ‘Dat is dan vijftien pond.’

Clinton veegde een laagje zweet van zijn voorhoofd. Voor de zoveelste keer in de afgelopen weken vervloekte hij zichzelf en wenste dat hij meer was zoals Spike. Die maakte zich nergens zorgen over en was altijd cool, terwijl hij constant scenario’s bedacht waarin alles helemaal misging.

Misschien moest hij het toch maar afblazen. Teruggaan naar zijn oude baantje – ook al betaalde het vrijwel niets – en tegen meneer Reynolds zeggen dat hij zich had vergist. Dat hij toch wilde blijven en twee keer zo hard zou werken als daarvoor wan-